

ne mișcă, amintirile ne opresc. Amintirile bune ne dau curaj, amintirile rele ne opresc să repetăm aceleași greșeli. Pe de altă parte, amintirile sunt ceva ce nu mai există în fapt.

Totul e simplu în privința amintirilor, dacă nu ar fi lucrurile pe care le uităm. Sunt atâtea lucruri pe care le uităm. Până la urmă, noi, sau ceva din noi, alegem ce rămâne pentru noi o amintire și ce se dă uitării. Și dacă amintirile noastre se stochează selectiv, atunci ele nu sunt neapărat o parte din făptura noastră, mai bine spus sunt doar niște frânturi, nu întotdeauna cele mai fericite, sau de regulă nefericite.

Poate că amintirile nu înseamnă nimic? Poate sunt doar niște închipuiri hrănite de noi, umflate, crescute, până când devin mai mari decât noi înșine, decât unii dintre noi, până ne înghit cu totul și ne fac și pe noi o parte din trecut, a propriului trecut, a unui trecut neîntreg, fărâmițat, un trecut care există doar în amintiri.

Rugăciunile vechilor asceți, păstrate în rânduielile creștinilor ortodocși până în zilele noastre, conțin multe referiri la gândurile rele, la obiceiurile nepotrivite și la amintiri. În una din

rugăciunile de taină citite de preot la Vecernie se cere izbăvire de *"relele aduceri aminte"*.

Amintirile sunt văzute ca arme în mâinile demonilor cu care luptă împotriva noastră.

Nu este nimic mai cumplit decât sfârșirea gândurilor care se pricinuieste unui suflet întristat și neîncrezător în Dumnezeu. Omul chinuit de gânduri poate răbda foame, nesomn și frig, fără ca măcar să bage de seamă. Un om disperat se aruncă în luptă fără nici o reținere, sare de la înălțimi, intră în foc, își pune capăt vieții. Iuda este un om ucis de propriile gânduri.

Totuși, asceții din Pustia Egiptului luau în derâdere atacurile gândurilor. Pentru ei, amintirile sunt ca păsările care zboară pe cer căutând să-și facă cuib în inima noastră. Cu alte cuvinte, între noi și amintirile noastre este tot atâta înrudire cât între o pasăre care zboară pe cer și o grămadă de paie.

Dacă oamenii ar fi preocupați de ceea ce trebuie să facă și unde trebuie să ajungă, amintirile ar dispărea din mințile și inimile lor în chip firesc, căci ar fi date afară de preaplinul râvnei cu care își trăiesc viața.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri:** 9 octombrie / 18:00 – Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă:** 10 octombrie / 18:00 – Vecernie și Litie
- **Duminică:** 11 octombrie / 08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie



Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonați-vă pe site-ul www.sfantul-ilie.ro.



BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 136 / 4 octombrie 2015 ♦



CUM POT CEI CĂSĂTORIȚI SĂ-ȘI ADÂNCEASCĂ VIAȚA DUHOVNICEASCĂ?

Starețul Macarie de la Optina îndeamnă un ucenic ce avea neînțelegeri cu soția: *"Smerește-te pe tine, și nu pe ea. Lubește-o pe ea și nu pe tine."* Tot el îi spune unui corespondent: *"Tocmai crescândă nepăsare față de Cuvântul Său, urmată de refuzul nostru de a ne cerceta inimile - unde putem afla atât pacea pe care El ne-a lăsat-o, cât și înțelegerea lipsei noastre de dragoste față de El și de aproapele - aduce cu ea această pedeapsă, dezbinare a căminului"*.

Principala cale de cultivare a unei creșteri sănătoase și de tratare a problemelor care apar este adâncirea vieții noastre duhovnicești. Cum pot deci cei căsătoriți să-și adâncească viața duhovnicească? În general, putem spune că aceasta vine din atenta participare la Sfintele Taine a Spovedaniei și Împărtășaniei, citirea

deasă a Sfințelor Scripturi și postul ținut după îndrumările Bisericii. Pe deasupra, există și alte căi de sporire duhovnicească în căsătorie, dintre care amintim: rugăciunea, primirea străinilor și milostenia, într-ajutorarea și bunul exemplu, citirea scrierilor de îndrumare duhovnicească și citirea Vieților Sfinților.

Tradiția accentuează rolul central al rugăciunii, atât pentru oamenii căsătoriți, cât și pentru monahi. Sfântul Ioan Gură de Aur spune perechilor căsătorite din eparhia sa: *"Rugăciuni laolaltă să se facă de voi. Fiecare să meargă la biserică; și (din înțelesul) celor ce se grăiesc și se citesc acolo, bărbatul să ceară de la femeie acasă partea, și aceea de la bărbat."* Clement Alexandrinul vorbește despre însemnătatea rugăciunii în căsnicie astfel: *"Căsătoria, ca un chip sfânt, trebuie păstrată neprihănită de lucrurile ce o pângăresc. Trebuie să ne sculăm din somn cu Domnul, și să ne culcăm cu mulțumire și rugăciune... mărturisind pe Domnul întreaga viață, având credință în suflet și înfrânându-ne și trupul."*

Starețul Macarie de la Optina spune fiilor săi duhovnicești: *"Rugăciunea laolaltă a soțului cu soția este o forță uriașă."*

Este deci limpede că rânduirea unui timp de rugăciune în familie este un lucru deosebit de însemnat pentru

sporirea trăiniciei căsătoriei și cultivarea unui duh creștinesc în cămin. Dar rugăciunea laolaltă a soțului cu soția nu înseamnă că soții nu trebuie să aibă o viață de rugăciune proprie. Într-adevăr, sfinții nu numai că îndeamnă perechile căsătorite să se roage împreună, dar ne spun și că cei căsătoriți și aflați în lume trebuie să se străduiască și într-o rugăciune neîncetată. Căci, subliniază ei, rugăciunea neîncetată trebuie să fie țelul tuturor, nu doar al călugărilor. De pildă. Sfântul Grigorie Palama, văzând darul deosebit de rugăciune al tatălui său (un mirean), spune: *"Nimeni să nu creadă, frați creștini, că numai preoții și călugării au datoria de a se ruga neîncetat, nu și mirenii. Nu! este datoria noastră, a tuturor creștinilor, să rămânem mereu în rugăciune."*

În vremea noastră, un duhovnic contemporan din muntele Athos a fost întrebat odată de către un profesor: *"Cum putem noi, mirenii, să ne rugăm cu rugăciunea lui Iisus? Nu avem timp destul."*

"Nu spune că nu aveți timp destul, răspunse bătrânul. Este nevoie doar de bunăvoință. Uite, când te scoli dimineața, spune: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul"; când te speli, la fel; când te așezi la micul dejun, la fel; când te urci în mașină să mergi la serviciu, la fel. Oare chiar nu ai timp?"

Într-ajutorarea între soț și soție este și ea de mare ajutor în creșterea duhovnicească a amândurora. Chiar dacă soții se pot ajuta unul pe altul într-o mântuire prin cuvinte de încurajare reciprocă, încă o mai mare înrăurire o are pilda vieții lor: *"Nu doar trăind cu el ca soție va fi în stare să-și mântuiască soțul, ci vădind o viață după Evanghelie... Înfrățirea unei înalte filozofii și a îndelungii-răbdări, sfidarea necazurilor căsătoriei și hotărârea de a împlini această îndatorire de la început până la sfârșit - aceasta înseamnă a face să se mântuiască sufletul soțului"* (Sfântul Ioan Gură de aur, Despre feciorie).

Tot Sfântul Ioan Gură de Aur spune: *"Căci nimic nu este mai puternic decât o femeie evlavioasă și simțitoare, spre a-și aduce soțul la rânduiala cuvenită și a-i modela sufletul așa cum ea voiește. Căci el nu va asculta de prieteni, de învățători sau de mai-mari, la fel ca de sfaturile și îndrumările soției sale, căci sfatul ei aduce și o oarecare plăcere, fiindcă cea care i-l dă este mult-îndrăgită. Vă pot spune mulți bărbați aprigi și neascultători care au fost înmuiați în acest chip"* (Cuv. 61 la Sfântul Ioan).

Sursa: *"Căsătoria, cale spre sfințenie: Viețile sfinților căsătoriți"*, David și Mary Ford, ed. Sophia - București, 2007



MAICA GAVRILIA PAPAIIANNIS PRIETEN ADEVĂRAT

Maică, cum putem a ști dacă cineva este un prieten adevărat?

Pentru a spune dacă un om este prietenul nostru trebuie să-l punem la încercare. Trebuie să vezi dacă are jertfelnicie. Nu în ceea ce te privește, ci în general, pentru toată lumea. Dacă constăți că această persoană este lipsită de jertfelnicie, că este egocentrică și că se grijește doar de sine, vei înțelege că această persoană nu poate a fi al tău prieten. Vei putea afla ceasta cu certitudine dacă îi vei spune, de exemplu: *"Dacă ai ști cât de rău m-a durut ieri capul. Nici n-am putut să învăț... -Ah, și eu, de asemenea, am avut asta... am avut cealaltă..."*. Începe să-ți grăiască despre ale sale dureri de cap, căci de ale tale dureri nu se grijește la fel de mult ca de ale sale. Și din acest motiv nici nu ia în seamă ceea ce tu ai spus – tu sau altcineva.

Sursa: Mère Gabrielle- L'ascèse de l'amour, p. 193, Traducere și adaptare: Vlad Botez – www.doxologia.ro

IEROMONAHUL SAVATIE BAȘTOVOI

AMINTIRILE

Întrebarea dacă amintirile fac parte din viața noastră, sau nu, e ceva la care m-am gândit adeseori. Pe deoparte, suntem făcuți din amintiri: amintirile